

Columns

MIJMERING

Een jaar stuur ik ze nu rond, elke twee weken één. Soms maak ik ze in het vooruit, soms ontstaan ze een dag voordat ik ze verstuur, ik weet zelf nooit hoe het de komende keer zal gaan. De ene keer ben ik blijer met een column dan een andere. Soms weet ik meteen 'dit is een goeie', soms stoei en knoei ik er wat mee en krijg ik 'm voor mijn gevoel net niet zoals ik 'm wil hebben. Ik vind het leuk om ze te sturen, ze roepen wat op, getuige de reacties, en dat was de bedoeling.

Vorige week kreeg ik een mail van een vriend die vroeg hem 'voortaan geen Mijmeringen meer te sturen omdat hij er eerlijk gezegd geen behoefte aan had'. Ik kan het niet ontkennen, ik was er onaangenaam door geraakt. In alle redelijkheid vind ik natuurlijk dat iedereen vrij is om ze wel of niet te willen ontvangen, maar ik zou dit zelf niet zo hebben gedaan. Ik zou niks hebben gezegd, ik zou 'm desnoods keer op keer ongeopend hebben verwijderd. Ik zou deze 'daad' nooit hebben gesteld, uit vriendschap niet, om niet het risico te lopen de ander te ontmoedigen of te kwetsen.

Later dacht ik: wat is nou het beste? Gewoonweg zeggen dat je er geen behoefte aan hebt of je mond houden en de ander in de waan laten dat je hem een plezier doet met dat handjevol woorden? Ik weet het niet. Wel weet ik dat het me goed zou doen als ik wist dat mijn columns met hetzelfde plezier worden gelezen als ze zijn geschreven.

Mocht dat niet zo zijn, misschien dan nu, na een jaar, toch maar even een mailtje ...

Marjolijn Sengers, 31 augustus 2014